

zaiskrijo, vzplapolajo, utrinek kane v temo. Nebo je črno, skrivnostno, rimska cesta se boči nad vasjo kakor odsev daljne luči na pokojnem jezeru.

Andrej je vstal, upognil glavo in stopil na cesto, ki je medlela v mrakovih.

Življenje nima cilja. Kdo bi se pehal in trpel zato, da umre in da prostor drugim. Zakaj se rodijo otroci? Bolje bi bilo, da nikdar ne ugledajo solnca, da nikdar ne občutijo smeha, ki le brani priznati strah pred bodočnostjo, pred koncem. Zakaj rastejo rože, ko vendar tako kmalu sklonejo glavice in zvenejo. Čemu ti pisani cvetovi, čemu njih sladki vonj. Pridejo, Andrej, minejo, kakor mine vse, ker živi zato, da mine.

Kakor romar je šel skozi noč, poln črne žalosti in samote. Trudnost mu je zapletala noge, oči so iskale pota v temi.

„Kam?“

Vsa vas spi, kočje so kakor grobovi.

Življenje nima cilja . . . mine.

Andrej se je sesedel na travo ob poti. Bolest mu je stisnila grlo, prsi so vzvalovale in zahrople, telo se je streslo. Potok solza je zdrsnil med prsti in se izgubil za rokavi.

Paul Verlaine:

Klavir, ki ga poljublja drobna dlan.

Iz cikla: Ariettes oubliées.

Klavir, ki ga poljublja drobna dlan,
skoz rožnosivkast se večer leskeče;
kot kril golobjih šum, tako lahan
spev star že ves, že truden ves trepeče
opojno, sladkotiho, polboječe
skoz sobo, polno nje, v gasnoči dan.

Srce ti moje bedno, kaj ti je?
Kaj so ti vstale zdaj mameče sanje?
Kaj je hotelo pesmice igranje?
Kaj hotel je izginjajoč refren,
ki v vrtcu zdaj v topeče trepetanje
skoz polodprto okno tiho mre?

Prevel Vojeslav Molè.